

Arrest

nr. 135 064 van 15 december 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X
handelend als wettelijk vertegenwoordiger in zijn hoedanigheid van voogd van de minderjarige X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X in zijn hoedanigheid van voogd van X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 27 augustus 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 28 juli 2014 houdende het bevel tot terugbrenging (bijlage 38).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 november 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 december 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. LOOS, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn.

Op 30 oktober 2013 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in.

Op 25 juni 2014 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 28 juli 2014 neemt de bevoegde gemachtigde de beslissing tot afgifte van een bevel tot terugbrenging (bijlage 38). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

*“Afgegeven in toepassing van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. (1)
In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie, wordt aan*

V.J. (...)

Geboren te Herentals, op (...),

van nationaliteit: Belg

verblijvende te (...)

bevel gegeven

de genaamde R.M. (...)

(...)

van nationaliteit: Iran,

(...)

binnen dertig (30) dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar hij (zij) gekomen is.

Reden van de maatregel:

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: Betrokkene verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum. Betrokkene diende op 30.10.2013 een eerste asielaanvraag in die op 26.06.2014 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' kreeg.. Naar aanleiding van deze negatieve beslissing werd er een beslissing 'bevel tot terugbrenging' opgemaakt vanwege Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van de artikelen 61/14, 61/18, 74/13 en 74/16 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht.

Het betoog luidt onder meer als volgt:

“1. Om te beginnen vaardigde verwerende partij nogal voorbarig een bevel tot terugbrenging uit. Overeenkomstig artikel 61/18 Vreemdelingenwet is dit immers enkel mogelijk indien het vaststaat dat deze terugkeer de duurzame oplossing voor de minderjarige vormt. Het is echter helemaal niet zeker of de duurzame oplossing voor verzoeker bestaat in een terugkeer naar Irak.

Artikel 61/18 Vreemdelingenwet stelt dat na individueel onderzoek en op basis van het geheel van de elementen, verwerende partij een bevel tot terugbrenging kan afgeven aan de voogd indien de duurzame oplossing de terugkeer naar of de gezinshereniging in een ander land is.

In artikel 61/14 Vreemdelingenwet wordt gedefinieerd wat er dient te worden verstaan onder het begrip ‘duurzame oplossing’: dit kan ofwel de gezinshereniging met de ouders zijn, ofwel de terugkeer naar het land van herkomst met garanties op adequate opvang en verzorging, hetzij door de ouders of andere volwassenen die voor hem zullen zorgen, hetzij door overheidsinstanties of niet-gouvernementele instanties. De derde optie bestaat in de machtiging tot verblijf in België.

De bestreden beslissing druist duidelijk in tegen de hierboven aangehaalde artikelen. Verwerende partij beschikt immers niet over voldoende informatie om te besluiten dat de duurzame oplossing voor verzoeker bestaat in een terugkeer naar Irak. Er zijn namelijk totaal geen garanties voorhanden dat verzoeker herenigd kan worden met zijn ouders, of adequaat opgevangen en verzorgd zal worden. Vooraleer verwerende partij een bevel tot terugbrenging kan uitvaardigen, dient aangetoond te worden dat verzoeker wel degelijk herenigd kan worden met zijn ouders of adequaat opgevangen zal worden in zijn land van herkomst.

Doordat dit niet gebeurde, werden de artikel 61/14 en 61/18 van de Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel dan ook geschonden. Daarnaast werd ook de motiveringsplicht geschonden doordat verwerende partij op geen enkel moment motiveert waarom de terugkeer naar het land van herkomst voor verzoeker de duurzame oplossing vormt. Nergens uit de bestreden beslissing blijkt hoe verzoeker met zijn ouders herenigd kan worden, of hoe hij op adequate wijze zal worden opgevangen.

Verwerende partij rept geen woord over waarin de duurzame oplossing voor verzoeker dan wel zou bestaan. Deze motivering is dan ook niet afdoende, en kan de bestreden beslissing niet schragen.

2. Voorts beging verwerende partij een schending van artikel 74/13 en 74/16 van de Vreemdelingenwet. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende: "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land." Uit niets blijkt dat verwerende partij rekening heeft gehouden met het hoger belang van het kind. Verwerende partij beperkte zich tot het uitvoeren van een bevel tot terugbrenging, hetgeen louter was gebaseerd op de vaststelling dat verzoeker noch in het bezit is van een paspoort, noch van een visum, en een negatieve beslissing had in zijn asielpcedure. Dit is geenszins voldoende, en in flagrante strijd met hetgeen artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet voorschrijft.

Artikel 74/16 van de Vreemdelingenwet stelt dan weer het volgende:

"§ 2. De minister of zijn gemachtigde vergewist zich ervan dat deze minderjarige, die wordt verwijderd van het grondgebied, garanties qua opvang en tenlasteneming krijgt in zijn land van herkomst of in het land waar hij gemachtigd of toegelaten is tot verblijf, gelet op zijn behoeften volgens zijn leeftijd en graad van zelfstandigheid, ofwel van zijn ouders of een ander familielid of zijn voogd die voor hem zorgt ofwel van regeringsinstanties of niet-gouvernementele instanties.

Daartoe vergewist de minister of zijn gemachtigde zich ervan dat de volgende voorwaarden vervuld zijn:

1° dat er geen gevaar bestaat op mensensmokkel of mensenhandel en;

2° dat de gezinssituatie van die aard is dat de minderjarige er opnieuw in kan worden opgenomen, en dat een terugkeer naar een ouder of een familielid wenselijk en opportuun is in het licht van de capaciteit van het gezin om het kind te ondersteunen, op te voeden en te beschermen of;

3° dat de opvangstructuur aangepast is, en dat het in het hoger belang van het kind is om het kind in die opvangstructuur te plaatsen bij zijn terugkeer naar zijn land van herkomst of naar het land waar hij tot het verblijf is toegelaten.

De niet-begeleide minderjarige vreemdeling en zijn voogd in België worden op de hoogte gebracht van de naam van de persoon of van de opvangstructuur aan wie het kind wordt toevertrouwd alsook over de rol die deze persoon vervult ten aanzien van de minderjarige."

Verwerende partij liet het na om te controleren of de voorwaarden voorgeschreven door artikel 74/16 van de Vreemdelingenwet vervuld zijn. Op geen enkel moment werd gekeken of er wel garanties qua opvang en tenlasteneming voorhanden zijn in verzoekers' land van herkomst. Dit vormt naast een logische schending van artikel 74/16 van de Vreemdelingenwet ook een uiterst onzorgvuldige handelswijze, waardoor de zorgvuldigheidsplicht dan ook geschonden wordt. Voorts wordt ook de motiveringsplicht geschonden, doordat ook op dit punt elke motivering ontbreekt.

(...)

Het verzoek tot nietigverklaring dient ontvankelijk en gegrond verklaard te worden."

2.2. De verwerende partij antwoordt het volgende in haar nota met opmerkingen:

"In het enig middel voert verzoekende partij een schending aan van de artikelen 61/14, 61/18, 62, 74/13 en 74/16 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 24 van het Handvest van de Europese Unie.

Verzoekende partij verwijt verwerende partij dat zij voorbarig het bestreden bevel uitvoerde, nu overeenkomstig artikel 61/18 van de vreemdelingenwet een bevel slechts kan worden afgeleverd als de terugkeer de duurzame oplossing voor de minderjarige vormt. Verwerende partij zou niet over voldoende informatie beschikken om te besluiten dat de duurzame oplossing voor de pupil van verzoekende partij bestaat in een terugkeer naar Irak.

Tevens is van oordeel dat uit de bestreden beslissing niet blijkt of het belang van het kind voorop werd geplaatst zoals vereist door artikel 5 van de Richtlijn 2008/115/EG, omgezet door artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980.

Verzoekende partij beroept zich op artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en acht dit, verwijzend naar artikel 51 van dit Handvest, van toepassing omdat het recht van de Unie ten uitvoer wordt gelegd, in casu artikel 6 van de Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008, dat betrekking heeft op een terugkeerbesluit. Zij stelt dat er overeenkomstig die bepaling eveneens rekening diende te worden gehouden met de belangen van het kind.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat in de bestreden beslissing, onder verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, wordt gemotiveerd dat de pupil van verzoekende partij niet in het bezit is van de vereiste documenten om in het Rijk te blijven en met name noch in het bezit is van een paspoort noch van een visum. Tevens wordt verwezen naar de beslissing van 26 juni 2014 van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, waarbij aan

haar pupil de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd. Verzoekende partij betwist die feiten niet.

De bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, waarin wordt bepaald dat aan een vreemdeling die minder dan achttien jaar oud is, zoals in casu, geen bevel om het grondgebied te verlaten mag worden afgegeven. Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt volgens die bepaling 'vervangen' door een bevel tot terugbrenging overeenkomstig het model van bijlage 38 bij dat koninklijk besluit.

Artikel 52/3, §1, eerste lid van de wet van 15 december 1980 bepaalt:

"Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de asielaanvraag niet in overweging neemt of de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, moet de minister of zijn gemachtigde onverwijld een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2."

Artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980 luidt als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven : 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...)"

Uit het bovenstaande volgt thans dat de bestreden beslissing in casu werd genomen bij dubbele gebonden bevoegdheid, gezien het overeenkomstig artikel 118 van het van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 het bevel om het grondgebied te verlaten 'vervangt'.

Die gebonden bevoegdheid van verwerende partij leidt er bovendien toe dat verwerende partij in casu niet anders kon dan vaststellen de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen en dat een in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° van de wet van 15 december 1980 bedoelde situatie zich voordoet.

De motivering dat die omstandigheden zich voordoen volstaat derhalve om tot de bestreden beslissing te komen.

Verwerende partij kan enkel op een wettige wijze afzien van het geven van een terugkeerbesluit geval wanneer een hogere rechtsnorm daardoor in het gedrang zou komen.

Artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980, die aan verwerende partij oplegt om bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening te houden met het hoger belang van het kind, omvat evenmin een uitdrukkelijke motiveringsplicht.

Verzoekende partij toont niet aan als zou een hogere rechtsnorm zijn geschonden door de bestreden beslissing, noch dat het hoger belang van het kind niet werd geëerbiedigd.

Verzoekende partij voert geen enkel ernstig feitelijk element aan die het hervatten van het leven zoals die er bestond voor het vertrek van haar pupil in het land van herkomst, in de weg staat. Er dient dienaangaande te worden opgemerkt dat de pupil van verzoekende partij nog maar sinds 1 jaar op het Belgische grondgebied verblijft en dat uit de weigeringsbeslissing de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen blijkt dat hij nog contact heeft met zijn broer en vrienden uit Irak, zodat hij nog banden heeft met Irak.

Zij stelt op algemene wijze dat geen onderzoek werd gedaan naar het belang van het kind, terwijl zij niet aantoonde dat de bestreden beslissing daar niet mee zou overeenstemmen.

Bovendien wordt de niet begeleide minderjarige vreemdeling in het Belgisch recht beschermd onder de artikelen 61/14 tot 61/25 van de wet van 15 december 1980 en de artikelen 110sexies tot 110undecies van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Die bepalingen voorzien in de mogelijkheid om een aanvraag om machtiging tot verblijf als niet begeleide minderjarige vreemdeling in te dienen, in het verlenen van voorrang aan het vrijwaren van de eenheid van het gezin, in verplichtingen voor de voogd indien de duurzame oplossing niet kan worden bepaald en in de afgifte van een machtiging tot verblijf indien de duurzame oplossing het verblijf in België is.

Die procedure is erop gericht om de rechten van het kind te beschermen.

Verzoekende partij heeft, als wettige voogd, echter zelf nagelaten om toepassing te maken van die procedure en zo de mogelijkheden die het Belgisch recht aan haar pupil geeft optimaal uit te putten. Die houding kan echter niet aan de bestreden beslissing op zich worden tegengeworpen, zodat het bestuur ook geen onzorgvuldigheid kan worden verweten door geen handelingen te treffen die verboden zijn aan de procedure.

Verzoekende partij geeft aan dat verwerende partij niet over voldoende informatie beschikt om te besluiten dat de duurzame oplossing van verzoeker bestaat in een terugkeer naar Irak.

Het is inderdaad de voogd die in het kader van een aanvraag tot machtiging van verblijf, relevante stukken moet overmaken en melding moet maken van alle relevante elementen, op grond waarvan verwerende partij vervolgens kan oordelen wat de duurzame oplossing is voor de niet begeleide minderjarige.

De toepasselijkheid van de artikelen 61/14 en volgende van de vreemdelingenwet en de daaraan verbonden verplichting de duurzame oplossing voor de minderjarige te onderzoeken, hangen af van het indienen van aanvraag.

De voogd van verzoekende partij heeft nagelaten een aanvraag in te dienen, zodat het verwijt als zou geen onderzoek zijn gevoerd naar de duurzame oplossing niet ernstig kan worden genomen.

Uit wat voorafgaat volgt dat het bestuur bij het nemen van de bestreden beslissing handelde als een zorgvuldige overheid en dat de toepasselijke wettelijke bepalingen en de hogere rechtsnormen werden geëerbiedigd.

Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat er overeenkomstig de artikelen 74/13 van de vreemdelingenwet en artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten, geen rekening zou zijn gehouden met de belangen van het kind.

Het middel is niet ernstig.”

2.3. De in casu relevante bepalingen, waarvan de verzoekende partij de schending aanvoert, luiden als volgt:

Artikel 61/14 van de vreemdelingenwet:

“Voor de toepassing van dit hoofdstuk wordt verstaan onder:

1° niet-begeleide minderjarige vreemdeling (NBMV): een onderdaan van een land dat geen lid is van de Europese Economische Ruimte, die jonger is dan 18 jaar en die niet begeleid is door een persoon die het ouderlijk gezag of de voogdij over hem uitoefent krachtens de toepasselijke wet, overeenkomstig artikel 35 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht, en die definitief geïdentificeerd is als NBMV door de dienst Voogdij, ingesteld door Titel XIII, Hoofdstuk VI , “Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen van de programmawet van 24 december 2002; 2° duurzame oplossing:

– hetzij de gezinshereniging, overeenkomstig de artikelen 9 en 10 van het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, in het land waar de ouders zich legaal bevinden;

– hetzij de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar de NBMV gemachtigd of toegelaten is tot verblijf, met garanties op adequate opvang en verzorging, naargelang zijn leeftijd en zijn graad van zelfstandigheid, hetzij door zijn ouders of andere volwassenen die voor hem zullen zorgen, hetzij door overheidsinstanties of niet-gouvernementele instanties;

– hetzij de machtiging tot verblijf in België, met inachtneming van de bepalingen waarin de wet voorziet;

3° voogd: wettelijke vertegenwoordiger van de NBMV, zoals aangewezen door de dienst Voogdij.”

Artikel 61/18 van de vreemdelingenwet:

“Na individueel onderzoek en op basis van het geheel van de elementen, geeft de minister of diens gemachtigde aan de burgemeester of diens gemachtigde de instructie om:

– hetzij een bevel tot terugleiding af te geven aan de voogd, indien de duurzame oplossing de terugkeer naar of de gezinshereniging in een ander land is;

– hetzij een verblijfsdocument af te geven, indien de duurzame oplossing niet bepaald is.

Het verblijfsdocument heeft een geldigheidsduur van zes maanden. De Koning bepaalt het model van het document.”

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/16 van de vreemdelingenwet:

“§ 1

Alvorens een beslissing tot verwijdering te nemen jegens een illegaal op het grondgebied verblijvende niet-begeleide minderjarige vreemdeling, neemt de minister of zijn gemachtigde elk voorstel tot duurzame oplossing van zijn voogd in overweging en houdt hij rekening met het hoger belang van het kind.

§ 2

De minister of zijn gemachtigde vergewist zich ervan dat deze minderjarige, die wordt verwijderd van het grondgebied, garanties qua opvang en tenlasteneming krijgt in zijn land van herkomst of in het land waar hij gemachtigd of toegelaten is tot verblijf, gelet op zijn behoeften volgens zijn leeftijd en graad van zelfstandigheid, ofwel van zijn ouders of een ander familielid of zijn voogd die voor hem zorgt ofwel van regeringsinstanties of niet-gouvernementele instanties.

Daartoe vergewist de minister of zijn gemachtigde zich ervan dat de volgende voorwaarden vervuld zijn:

1° dat er geen gevaar bestaat op mensensmokkel of mensenhandel en;

2° dat de gezinssituatie van die aard is dat de minderjarige er opnieuw in kan worden opgenomen, en dat een terugkeer naar een ouder of een familielid wenselijk en opportuun is in het licht van de capaciteit van het gezin om het kind te ondersteunen, op te voeden en te beschermen of;

3° dat de opvangstructuur aangepast is, en dat het in het hoger belang van het kind is om het kind in die opvangstructuur te plaatsen bij zijn terugkeer naar zijn land van herkomst of naar het land waar hij tot het verblijf is toegelaten.

De niet-begeleide minderjarige vreemdeling en zijn voogd in België worden op de hoogte gebracht van de naam van de persoon of van de opvangstructuur aan wie het kind wordt toevertrouwd alsook over de rol die deze persoon vervult ten aanzien van de minderjarige.”

In haar nota met opmerkingen wijst de verwerende partij erop dat het de voogd toekomt een duurzame oplossing na te streven voor zijn pupil en dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de voogd een dergelijke oplossing zou hebben uitgewerkt, nog minder dat hij een poging daartoe heeft ondernomen door middel van het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf als niet-begeleide minderjarige vreemdeling. Daarnaast betoogt zij in haar nota dat de verzoekende partij slechts op algemene wijze stelt dat geen onderzoek werd gevoerd naar het belang van het kind, terwijl zij zelf nalaat aan te tonen dat de bestreden beslissing daar niet mee zou overeenstemmen. De Raad merkt op dat de verwerende partij met dit betoog poogt een a posteriori motivering te geven aan de bestreden beslissing.

Ook waar de verwerende partij in haar nota stelt dat betrokkene nog maar 1 jaar in België verblijft en dat uit de weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zou blijken dat zij nog contacten onderhoudt met familie en vrienden in Irak, betreft dit een a posteriori motivering van de bestreden beslissing, die niet vermag gebreken in de bestreden beslissing te herstellen.

Niettemin, uit het administratief dossier waarover de Raad beschikt blijkt inderdaad dat de voogd (nog) geen aanvraag om machtiging tot verblijf heeft ingediend voor zijn pupil in het kader van de verblijfsprocedure voorzien in de artikelen 61/14 tot en met 61/25 van de vreemdelingenwet. Ook blijkt uit het administratief dossier niet dat de voogd, na de beslissing van 26 juni 2014 van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarbij de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, een voorstel heeft gedaan tot een duurzame oplossing voor zijn pupil. Het doen van alle voorstellen die een voogd nodig acht om een duurzame oplossing te vinden overeenkomstig het belang van de minderjarige, is één van de kerntaken van een voogd, zoals volgt uit de voornoemde bepalingen 61/14 e.v. van de vreemdelingenwet en uit artikel 11, § 1 van de programmawet van 24 december 2002 (artikel 479) - Titel XIII - Hoofdstuk VI : Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen (hierna: de voogdijwet). Uit het administratief dossier blijkt dat de voogd deze taak tot het doen van “voorstellen” om een duurzame oplossing, geheel niet heeft behartigd.

Hoewel de voogd aan zijn taak heeft verzaakt, moet anderzijds worden benadrukt dat het “bepalen” van wat een duurzame oplossing is in een individuele situatie enkel toekomt aan de verwerende partij, zoals duidelijk blijkt uit niet enkel de artikelen 61/17 en 61/18 van de vreemdelingenwet maar ook uit artikel 74/16, § 1 van de vreemdelingenwet.

Het gegeven dat in casu de voogd geen voorstel tot duurzame oplossing heeft voorgelegd, dat de asielaanvraag van verzoekende partij negatief werd beëindigd en dat de verzoekende partij geen verblijfsrecht heeft op Belgisch grondgebied, ontslaat de gemachtigde voorts niet van zijn vergewisplicht zoals neergelegd in artikel 74/16, § 2 van de vreemdelingenwet: “*De minister of zijn gemachtigde*

vergewist zich ervan dat deze minderjarige, die wordt verwijderd van het grondgebied, garanties qua opvang en tenlasteneming krijgt in zijn land van herkomst of in het land waar hij gemachtigd of toegelaten is tot verblijf, gelet op zijn behoeften volgens zijn leeftijd en graad van zelfstandigheid, ofwel van zijn ouders of een ander familielid of zijn voogd die voor hem zorgt ofwel van overheidsinstanties of niet-overheidsinstanties.

Daartoe vergewist de minister of zijn gemachtigde zich ervan dat de volgende voorwaarden vervuld zijn (...)."

Dit houdt in dat de gemachtigde, wanneer een bevel tot terugbrenging wordt afgeleverd, zich er van vergewist dat de minderjarige die wordt verwijderd van het grondgebied, garanties qua opvang en tenlasteneming krijgt in zijn land van herkomst of in het land waar hij gemachtigd of toegelaten is tot verblijf, overeenkomstig artikel 74/16, § 2 van de vreemdelingenwet.

Waar verwerende partij voorhoudt dat zij niet anders kan dan een bijlage 38 af te geven gelet op de gebonden bevoegdheid verbonden aan artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, benadrukt de Raad dat het aan de gemachtigde toekomt om in het kader van zijn bevoegdheden inzake vreemdelingenpolitie na te gaan of er garanties zijn qua opvang en tenlasteneming in het land van herkomst. In het arrest nr. 106/2013 van 18 juli 2013 stelt het Grondwettelijk Hof hierover: *"De bij artikelen 61/17, 61/18 en 74/16 van de wet van 15 december 1980 aan de minister of zijn gemachtigde toevertrouwde beslissingsbevoegdheid in het kader van zijn bevoegdheden inzake vreemdelingenpolitie wordt beperkt door de verplichting om een duurzame oplossing te bepalen die aan de situatie van elke minderjarige is aangepast."* De gebonden bevoegdheid die de verwerende partij heeft, dient samengelezen te worden met de artikelen 61/18, 74/13 en 74/16 van de vreemdelingenwet en kan maar ontstaan nadat de verwerende partij deze plichtplegingen heeft vervuld.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing wordt vermeld dat de verzoekende partij over de Iraanse nationaliteit beschikt zodat kan worden aangenomen dat, althans wat de betreden beslissing betreft, de nationaliteit niet wordt betwist en dat in casu Iran het land van herkomst betreft.

Evenwel blijkt uit de bestreden beslissing noch uit de stukken van het administratief dossier dat de verwerende partij zich heeft vergewist van eventuele garanties op adequate opvang en tenlasteneming in het land van herkomst.

Een schending van de motiveringsplicht en van artikel 74/16 van de vreemdelingenwet wordt aangetoond. Het middel is in de besproken mate gegrond.

Daar de eventuele gegrondheid van de overige middelonderdelen niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van 28 juli 2014 houdende het bevel tot terugbrenging wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien december tweeduizend veertien door:

mevr. M. BEELEN,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN